

Ali Baş Komandan məni 20 yaşında Vətən müharibəsi Qəhrəmanı etdi. //
Azərbaycan : qəzet. - 2022. - 19 oktyabr. - № 228. - S. 5.

2001-ci il martın 2-də Bakının Əhmədli qəsəbəsində anadan olub. Əslən Qubadlı rayonunun Yusifbəyli kəndindəndir. 2007-2018-ci illərdə Sumqayıt şəhərindəki 37 nömrəli tam orta məktəbdə təhsil alıb. Göyçay Rayon İdarəetmə və Texnologiya Kollegində nəqliyyat vasitələrinin təmiri və servisi ixtisasında 6 ay oxuduqdan sonra təhsilini donduraraq 1 aprel 2019-cu ildə müddətli həqiqi hərbi xidmətə yollanıb.

Hərbi xidmətə "N" saylı hərbi hissədə başlayıb, daha sonra Xüsusi Təyinatlı Qüvvələrin "N" saylı hərbi hissəsində xidmətini davam etdirib. Hərbi xidmətdən tərxis müddətinə 4 gün qalmış İkinci Qarabağ müharibəsi başlayıb və o, Xüsusi Təyinatlı Qüvvələrin əsgəri kimi Cəbrayılın, Füzulinin, Xocavəndin, Kəlbəcərin, Şuşanın azadlığı uğrunda gedən döyüşlərdə iştirak edib.

Vətən Müharibəsi Qəhrəmanıdır.

"Cəbrayılın azad olunmasına görə", "Füzulinin azad olunmasına görə", "Şuşanın azad olunmasına görə" medalları ilə təltif olunub.

...Xocalının Sığnaq kəndində qəfildən düşmənlə qarşılaşdım. O, dərhal gözünü pulemyotun nişangahına qoydu ki, məni vursun. Həmin anda düşündüm ki, artıq şəhidlik məqamım yaxınlaşıb, daha döyüş yolum burada sonlanır.

Çiyin-çiyinə vuruşduğum, yaralanan, şəhid olan döyüş yoldaşlarım bir-bir gözümün önünə gəldi. Hamımız bir nəfər kimi and içmişdik: birimiz ölsək də, digərlərimiz düşməndən qisas almaq üçün irəli şığıyacaqdıq.

Biz xalqımıza, Ali Baş Komandanımıza söz vermişdik ki, Qarabağı azadlığına qovuşdurmayana qədər çıxdığımız bu haqq yolunda öldü var, döndü yoxdur. Sanki elə ürəyimizdə olan bu Vətən eşqindən, Tanrının bu haqq işində yanımızda olmasından, baş sərkərdəmizə verdiyimiz döyüşçü andından güc-qüvvət alaraq düşməndən bir-iki saniyə cəld davrandım və pulemyotla düz onun alnının ortasından vurdum. Bununla da həm özümün, həm də döyüş yoldaşlarımın həyatını təhlükədən qurtardım. Eyni zamanda bir döyüşçü kimi Ali Baş Komandan İlham Əliyevin etimadını doğrultduğuma görə arzularımın ən yüksək zirvəsinə - gənc yaşında "Vətən Müharibəsi Qəhrəmanı" adını qazanmaq şərəfinə nail oldum.

Vətən həsrəti ilə böyüdüm

Məcburi köçkün ailəsində dünyaya göz açmışam. Anam Füzuli, atam Qubadlı rayonundandır. Valideynlərimin bu illər ərzində doğma ocaqlarından ötrü necə həsrət çəkdiklərinin şahidi olmuşam. İşğal zamanı atam Qubadlını ən son tərk

edənlərdən olmuşdu və danışdı ki, qohumları evdən çıxanda ermənilər onları gözünün qabağında öldürmüşdülər. Atam da öldürülməkdən, düşməne əsir düşməkdən birtəhər canını qurtararaq təkbaşına Cəbrayıl rayonuna qədər gəlmişdi...

Bütün o dəhşətli anları daim gözümlün önündə canlandırır, ürəyimdə düşməndən qisas almaq hissi coşurdu...

Ailəmizə məxsus bütün fotoşəkillər rayonda qaldığına görə Qubadlıni, Füzulini mənə sözlə təsvir edirdilər. Buna görə də atamın və anamın yurdunda heç vaxt olmasam da, oraları hafizəmdə canlandırır, hər yolunu, cığırını qarış-qarış tanıyırdım...

Bütün bu yaşananlar ta uşaq yaşlarımdan məndə döyüşçü, hərbi olmaq arzusu oyadırdı. Məktəb vaxtı bizdə "Şahin" hərbi oyunları keçirilirdi, mən də məktəbimizdə şagirdlər arasında taqım komandiri kimi seçilmişdim və o oyunlarda həvəslə iştirak edirdim. Dərslərlə paralel idmanın cüdo növü ilə də məşğul olurdum. Yəni hələ erkən yaşlarımdan fiziki hazırlığımı artırır, gələcəkdə yaxşı hərbi olmaq üçün bacarıqlarımı inkişaf etdirirdim.

2016-cı ilin Aprel döyüşləri zamanı məktəbli idim, amma çox istəyirdim ki, mən də o an döyüşçülərimizlə çiyn-çiynə vuruşum. O zaman Ali Baş Komandan İlham Əliyevin qətiyyətli rəhbərliyi altında şanlı ordumuz bu şərəfli missiyanı müvəffəqiyyətlə yerinə yetirdi. Cəmi bir neçə gün ərzində düşməni ərazilərimizdən qovaraq, Azərbaycan xalqına böyük zəfərin başlanğıc müjdəsini verdilər. Ali Baş Komandan Aprel zəfəri ilə işğalda qalan digər Vətən torpaqlarımızın da tezliklə azad olunacağını mesajını verdi.

Düşmənin bir tabor döyüşçüsünü pusquya salıb məhv etdik

2019-cu ildə kollecdə oxuyan zaman könüllü olaraq təhsilimi dondurub hərbi xidmətə yollandım. Bir aydan sonra Xüsusi Təyinatlı Qüvvələrin seçimi ilə Cəlilabadda yerləşən "N" sayılı hərbi hissəyə yollandım və əsgəri xidmətimi sonuna kimi orada davam etdirdim. Xüsusi Təyinatlı Qüvvələrdə bizə çox ciddi təlimlər keçirdilər. İkinci Qarabağ müharibəsindən 8 ay əvvəl isə daha çox dağ təlimlərində olmuşduq. Sanki həqiqi döyüşün içərisində, əsl müharibədə idik...

Tərxis müddətimə cəmi 4 gün qalmışdı, evə getməyə hazırlaşırıdım. Amma qəfildən Vətən müharibəsi başladı və Ali Baş Komandanın "İrəli!" əmri ilə Xüsusi Təyinatlı Qüvvələrin döyüş bölməsinin əsgəri kimi döyüşə yollandım.

Əvvəlcə Goranboy rayonunun Buzluq kəndinə yola düşdük, istiqamətimiz Kəlbəcərə doğru oldu. Bu istiqamətə yollanıb 4 gün Kəlbəcər dağlarında yerləşdik. Sonra isə yuxarı komandanlıq tərəfindən taktiki dəyişiklik oldu və biz təcili surətdə oradan çıxaraq Beyləqan rayonuna qayıtdıq.

Daha sonra Füzuli rayonunun Horadiz qəsəbəsinin postlarından başlayaraq

rayonun bir çox kəndini azad etdik. Bu ərazidə minalanmış sahələr, düşmən postları çox idi. Bütün çətinliklərə baxmayaraq irəliləyirdik. Adsız yüksəkliklərin birində yarıqazılmış səngərin içində dincəlmək məqsədilə dayandırıq. Həmin vaxt gizirimiz dedi ki, tank səsi gəlir, qumbaraatanlar mövqeyə keçsin. Bir az sonra qumbaraatanlarımız yaxınlaşan düşmən "Kamaz"-ını vurdular. Biz onun sürücüsünü susdurduq, bundan sonra düşməyə sursat və təminat aparan daha iki "Kamaz" gəldi. Bir az ara sakitləşdi, biz də mərmilərimizi doldurmağa başladıq. Bu zaman snayperçimiz dedi ki, soldan şəxsi heyət gəlir. Haradasa məsafəmiz 350 metr olardı. Düşmən döyüşçülər yol döngəsindən dönürdülər, öndə isə komandirləri gəlirdi. Taqım komandirimiz düşməni aldadaraq "ölü bölgəyə" salmaq üçün pusquya çəkdi və uzaqdan onların komandirlərinin başından vurdu. Biz isə şəxsi heyətin arxaya qaçmasına imkan vermədik. Minaatanlarımız məsafəyə bölüb mərmiləri elə atdılar ki, ortalarına düşdü və bir tabora yaxın düşmən məhv oldu. Biz 38 nəfər idik, lakin atışmanın sonlarına yaxın bizə qüvvə gəlmişdi.

Həmin gündən sonra taqımımız tanındı və elə Şuşaya kimi də dəstənin önündə getdi. Füzulinin bir çox kəndini azad etsək də, rayonun özünə girmədik, əks tərəfdən iki gün palçıqlı sahələrlə yol qət edərək Cəbrayıl yollandıq. Burada da Silahlı Qüvvələrimiz düşməni darmadağın edərək qaçmağa məcbur etdi. Cəbrayıl rayonunun girişinə bayrağımızı sancdıq. Bir gün rayonun mühafizəsini saxladıq və digər korpusa təhvil verəndən sonra yenidən ikigünlük təxliyəyə qayıtdıq. Cəbrayıl rayonundan sonra istiqamətimiz Qubadlı və Zəngilan rayonlarının ərazisinə idi, amma əmr verildi ki, birbaşa Şuşaya doğru istiqamətlənməliyik. Buna görə Füzuliyə doğru gedib rayonun mərkəzinə hərəkət etdik. Burada şəhidlərimiz və yaralılarımız oldu, hətta əsir düşə biləcəyimiz anları da yaşadırıq. Amma 14 gün Füzuli uğrunda ölüm-dirim savaşı apararaq, nəhayət, rayonun mərkəzini tam azad etdik. Bundan sonra Xocavənd rayonuna doğru istiqamət aldırıq.

Döyüş günlərimin ən qürurlu anı

Həyatımda heç zaman yadımdan çıxmıyacaq, ölümün bir addımlığında olduğum və bəlkə də bir döyüşçü kimi taleyimi dəyişdirən savaş səhnəsi ilə Xocalının Sığınacaq kəndində qarşılaşdım. Həmin kənddə durduğum mövqeyin arxasında döyüşçülərimiz düşmənlə atışırdılar, mən də yolun mühafizəsində idim. Birdən əsgər yoldaşım dedi ki, Yaqubov, bizim formada şəxsi heyət gəlir. Dedim, ola bilsin ki, bizə kömək gəlir. Sonra isə düşündüm ki, bizə kömək gecə saat 1-də gəlib çatacaq, indi isə haradasa saat 17-18 radələridir. Amma yenə də öz-özümə dedim, get bax.

Bu zaman başımı sağa çevirəndə gördüm ki, palçıqlı, ağrəngli bir "Pikap" meşənin içərisindən yola çıxır, maşının arxasında da iriçaplı pulemyot var. Aramızda 40

metr məsafə olardı. Arxadan baxanda üzərindəki döyüşçünün kaskası bizim Milli Ordunun kaskasına oxşayırdı. Bir anlıq tərəddüd etdim ki, birdən öz döyüşçümüz olar, vuraram, Vətən xaini olaram, yaxud da vurmaram, şəxsi heyətimizi qırar. Aramızdakı məsafə bir az da azalanda o məni gördü və dərhal gözünü nişangaha qoydu ki, vursun. Mən bir-iki saniyə ondan cəld davranaraq pulemyotla onun alnından vurdum. Baş pulemyotun üzərinə əyildi, sadəcə, əli tətikdə olduğu üçün güllələr gəlib böyrümə mövqə üçün qoyduğum dəmirə dəydi, amma qəlpələri məni də tutdu. Buna baxmayaraq, silahı susdurmadım, atış vəziyyətində saxladım, maşının içərisindəkilərə də xəsarət yetirdim. Daha sonra əl qumbarasını çəkib maşının arxasına atdım və bundan istifadə edib yerdəyişmə etdim. 10 saniyə sonra onlar mənim çıxdığım yeri RPG qumbaraatanla vurdular. Sonra bildik ki, mən vuran "Pikap"dan əlavə daha bir "Pikap" da var imiş, onların arxasında isə 11 nəfər şəxsi heyət - hamısı da xüsusi təyinatlılar. Mən birinci maşındakıları vurandan sonra digərləri qorxaraq dərəyə düşmüş və oradakı təqimimizlə atışmışdılar. Həmin vaxt düşmənin xüsusi təyinatlı alayının 20-yə yaxın döyüşçüsü ilə təkbaşına döyüşdüyümə görə "Vətən Müharibəsi Qəhrəmanı" adına layiq görüldüm.

"Ölümsüzlər dəstəsi"nin "Amansızlar təqimi"

Sığnaq kəndini azad edəndən sonra 4 gün oranın mühafizəsini saxladığ və qüvvələrimizə təhvil verərək Şuşaya doğru yol aldığ. Daşaltı kəndi istiqamətinə getdik, amma Daşaltıya girmədik, yolun solu ilə gedib meşənin içindən yoldaşlarımla birgə iki gün Laçın dəhlizini müşahidə etdik. Erməni mülki əhalisi Şuşadan çıxır, təkər dolu "Kamaz"lar ora daxil olurdu. Dəhlizin sağından isə torpaq yolla ekskavator səngər qaza-qaza gedirdi. Yolboyu ancaq səngərlər idi və bu səngərlərin içində pulemyotçularla qumbaraatanlar yerləşdirilmişdi. Düşmənin ağılına da gəlməzdi ki, biz sıldırımlardan çıxaraq gələ bilərik, ona görə ancaq yolu tuturdular. Bir müddətdən sonra Laçın dəhlizində sol döngəyə hərəkət edəndə bizi gördülər. Düşmən bizə artilleriya ilə yaylım atəşi açmağa başladı. Məcbur olub sıldırımla qalxırdıq, bu zaman onlar sıldırımı vurmağa başladılar. Amma Allah bizi qorudu: yaralılarımız olsa da, dayanmadıq, sıldırımdan üzə Şuşaya doğru qalxdıq. Şuşaya az qalmış iki təpə var idi: biri alçaq idi, digəri nisbətən hündür. Haradasa noyabrın 4-də orada atışma oldu, birinci təpəni götürdük, ikinci təpənin üstü ermənilərlə dolu idi. Sonradan onların çoxu Şuşanın mərkəzinə hərəkət etdiyi üçün orada cəmi 4 erməni qaldı, onlar qumbaraatanlardan atırdılar. Daxili Qoşunların snayperi onları zərərsizləşdirəndən sonra 4 təqimlə hücum edib təpəni aldıq. Sonra bir təqim orada yerləşdi, qalanlarımız vaxt itirmədən Şuşanın içinə

istiqlamətləndik.

Noyabrın 6-da biz Şuşaya girəndə əvvəlki bölmələrimiz orada erməniləri qırışdılar. Yolların ətrafı onların cəsədləri ilə dolu idi, amma sağ qalan ermənilər də vardı. Biz Bülbülün evinə qədər getdik, ondan sonra qala var idi, döyüşçülərimiz orada mövqə tutmaq istəyəndə tankla oranı vurdular. Əsgər yoldaşlarım daşların altında qalıb yaralansalar da, qətiyyətlə təxliyə olunmaq istəmədilər və döyüşü davam etdirdilər.

Mən özüm də Xocavəndin Böyük Tağlar kəndində yaralanmışdım, lakin bir an da döyüşü dayandırmaq fikri ağımdan keçməmişdi. Hətta yaralı halda həmin kəndə bayrağımızı da özüm sancmışdım.

Qürur mənbəyimiz Şuşanı azad etdikdən sonra istiqamətimiz Şuşakənd, oradan da Xankəndi idi. Amma ermənilər əqibətlərinin çox pis olacağını, tamamilə məhv olacaqlarını bildikləri üçün kapitulyasiya aktına imza atdılar.

Beləliklə, bizim taqımımız da hünərli döyüş yolu keçərək, sona qədər cəsərlə çarpışdı, vuruşdu və qazanılan böyük Qələbədə payı oldu.

Hələ döyüşə girməmişdən əvvəl təlimdə taqım komandiri bizə ad qoymuşdu - "Ölümsüzlər dəstəsi"nin "Amansızlar taqımı". O bizə demişdi ki, bu taqım döyüşdə öz sözünü deyəcək və doğrudan da, elə oldu.

Erməni vandalları əmimi şəhid etdilər

Zəfər elan olunandan sonra 5 həftə Şuşada qaldıq, sonra Cəlilabada qayıtdıq. Bir aydan sonra Şuşaya ikihəftəlik mühafizəyə getdik. Aprelin 1-də isə ehtiyata buraxıldım.

Amma evə gələndə atamın, anamın saçının ağardığını gördüm, ermənilərin daha bir vəhşiliyinin üzücü xəbərini eşitdim: əmim Fəxrəddin Yaqubov müharibə bitəndən sonra - noyabrın 22-də vandal düşmən tərəfindən vəhşicəsinə öldürülmüşdü.

Əmim Vətən müharibəsi zamanı Cəbrayıl, Füzuli, Qubadlı və Laçın istiqamətlərində gedən döyüşlər vaxtı ölən və yaralanan Azərbaycan Silahlı Qüvvələrinin hərbi qulluqçularını döyüş meydanından çıxaran təcili tibbi yardım avtomobilinin sürücüsü olub. O, noyabrın 22-də Laçın rayonu ərazisində azaraq Ermənistan ordusunun olduğu əraziyə daxil olub və ermənilər tərəfindən əsir götürülərək öldürülüb. Nəşi isə noyabrın 30-da Azərbaycan tərəfinə təhvil verilib. Hərbi xidmətdə olduğum üçün ailəm əmimin ölümünü məndən xeyli müddət gizlətməmişdi.

Hələ də düşməne qarşı ürəyimdə olan nifrət hissi soyumayıb. Hətta hər an Ali Baş Komandanın əmrini gözləyirəm ki, tarixboyu ermənilərin qəsb etdikləri digər torpaqlarımızı da azad etmək üçün döyüşə atılıım...

Qarabağ zəfərini bizə Ali Baş Komandan qazandırdı

Müharibənin qələbə ilə başa çatması təkcə döyüşçülərin rəşadətinə görə deyil, müdrik rəhbərin, qətiyyətli sərkərdənin bacarığı sayəsində mümkün olur. Qarabağ zəfərini də bizə Ali Baş Komandan İlham Əliyevin yüksək komandanlıq qabiliyyəti, səriştəsi qazandırdı.

Hələ Vətən müharibəsinə qədərki müddətdə Ali Baş Komandan İlham Əliyev ordu quruculuğunun inkişafına böyük töhfə verdi: istənilən döyüş tapşırığını, hücum əməliyyatını yerinə yetirməyə qadir, yüksək döyüş ruhlu şəxsi heyətə malik güclü Azərbaycan Ordusu qurdu. Mənəvi-psixoloji durumu, maddi-texniki təminatı, fiziki hazırlığı yüksək səviyyədə olan Azərbaycan Ordusunun şəxsi heyəti hər an Ali Baş Komandanın əmri ilə Vətən torpaqlarımızı düşmən tapdağından azad etməyə hazır idi.

Cənab İlham Əliyev tərəfindən orduya göstərilən bu yüksək diqqət və qayğının təzahürü idi ki, qəhrəman döyüşçülərimiz cəmi 44 gün ərzində düşməni torpaqlarımızdan qovub çıxardılar. O cümlədən savaş üçün yüksək səviyyədə yetişdirilən Xüsusi Təyinatlı Qüvvələrin döyüşçüləri də hərbi meydanında öz sözlərini dedilər. Düşmən bizdən çox qorxurdu, xüsusi təyinatlılarımızı görəndə bilirdilər ki, artıq ölümdən başqa çarələri yoxdur.

Bu gün bir döyüşçü kimi fəxarətliləyirəm ki, Ali Baş Komandan İlham Əliyevin xüsusi təyinatlılara, ümumilikdə Azərbaycan Ordusuna göstərdiyi yüksək etimadı doğrultmuşuq və burada mənim də zərrə qədər payım olub.

Həm də o baxımdan özümü qürurlu hiss edirəm ki, Ali Baş Komandan əsgər olaraq məni "Vətən Müharibəsi Qəhrəmanı" adına layiq görüb.

Yeganə hüznüm isə çiyin-çiyinə vuruşduğum bir çox döyüşçü yoldaşlarımın şəhidliyidir. Hesab edirəm ki, bu gün mən sağ-salamat evimə, ata-anamın yanına dönmüşəmsə, bu məhz həmin şəhadətə ucalan qardaşlarımın qəhrəmanlıqları, sinələrini düşmən gülləsinə sipər etmələri sayəsində olub. Onların hər birinin ruhu qarşısında baş əyirəm.